

'Chapeau'!, JR

Aconselle als socialistes valencians (PSPV-PSOE) que després de la dimissió de Joan Romero com a vice-secretari general i membre de l'executiva del partit, tinguda el passat dimarts dia 7, visionen una bellíssima pel·lícula italiana titulada *El Guepard*, adaptació de la novel·la homònima del Príncep de Lampedusa, dirigida per Luchino Visconti. Situem-nos en la Sicília de l'època garibaldina; allà, el príncep Salina (Burt Lancaster) es veu en la cruïlla de barrejar la seua sang, noble, amb la burgesia de províncies per continuar en l'hegemonia del poder o bé mantenir pura la seua casta i sucumbir. Aconselle, doncs, als socialistes valencians que paren especial atenció en una escena de l'inici de la pel·lícula: enmig d'una missa familiar, celebrada a casa del príncep, de colp s'obre un finestral i entra un gran raig d'aire fresc que fa volar les cortines i destorba els assistents. Aquest és el moment exacte per congelar la imatge fent ús del *pause*, i observar atentament la imatge a partir del seu significat exacte: el raig d'aire simbolitza, en realitat, en aquest context extremament conservador, l'arribada d'idees il·lustrades (d'Il·lustració, és clar). *Play* de nou i cadascú que expulsi els seus fantasmes particulars. S'aconsella el visionat en grup (parlamentari, si és possible).

Doncs bé, la dimissió de Joan Romero ha rescatat aquesta imatge de la meua memòria. Per què? Perquè Romero representa, al meu entendre, un raig d'aire fresc dins d'un partit tocat de desideologització, de síndrome d'abstinència institucional, de pèrdua dels referents socials, d'allunyament dels sectors més dinàmics de la societat... Perquè Romero ha dit que se'n va per "honestedat política", i això, avui, és un gest tan lloable com malauradament excepcional. Perquè cansat de clamar en el desert se'n va a lluitar per allò que ell creu de debò: la renovació del partit a què pertany des de baix, que és el lloc des del qual no hi ha res a perdre i molt a guanyar. Una renovació que després de l'esmentat 7è Congrés de Xest (la Foia de Bunyol), celebrat l'abril del 94, estava representada en l'executiva del PSPV pel mateix Romero, per Joaquim Azagra, per Vicent Alberó, per Antoni Asunción, per Àngel Luna

i per Martín Sevilla. Un sector renovador que personalitza l'anomenat "esperit de Xest". Un sector renovador que, dins de l'executiva, té avui totes les places vacants. Joan Romero ha estat l'últim a anar-se'n.

Entre un model de partit de finals del segle XIX, tancat, endogàmic, clientelar i amb poca participació de la militància, i un nou model de partit que analitza de manera valenta i profunda una societat cada vegada més horitzontal, més porosa, i amb més col·lectius progressistes que no senten la necessitat ni l'interès per estar enquadrats en cap

tipus d'organització tradicional, d'una banda, i que explore els mecanismes de col·laboració a establir-hi per tal que la seua estructura orgànica hi evolucione de manera paral·lela, d'una altra, hi ha un abisme. Hi ha la mateixa distància que hi ha entre dir que "tot això és absurd perquè les eleccions les guanya o les perd Felipe González" i dir que "en l'esquerra s'imposa el llenguatge socialdemòcrata clàssic, per tant, nosaltres no hem de canviar molt el discurs de fons, que fins i tot el tenim plasmat en projectes, en programes i plans. És un discurs clàssic de cohesió social, de compensació de desigualtats, de compensació de desequilibris. És el què crec que s'ha de mantenir, però amb noves formes i amb noves persones. En això sóc particularment obsessiu".

Endevine vostè mateix a qui

pertany la primera citació. La segona correspon a Joan Romero (EL TEMPS, núm. 573), a qui agrada emmarcar aquest canvi de model de partit en la renovació de la socialdemocràcia europea, amb la qual conflueix en el camí de la reflexió i de les propostes. I a qui agrada seguir les passes fetes per Tony Blair, líder del Partit Laborista britànic, que pot desbancar els *tories* del poder. I políticament, avui, és més valent lluitar per un nou model de partits polítics des de fora d'una executiva escleròtica que no navegar al ritme de la intenció de vot que escupen les enquestes del CIS.

P. S.: Alguna de les vegades que he parlat del PSOE en aquest sentit des d'aquestes pàgines, algunes persones m'han acusat, en privat, de nostàlgic; en la meua defensa, he de dir que no he votat mai aquest partit. Parle, senzillament, d'evolució. I els gestos són d'agrair. ■

JOAN MARI

"Políticament, avui és més valent lluitar per un nou model de partits polítics des de fora d'una executiva escleròtica que no navegar al ritme de la intenció de vot que escupen les enquestes del CIS."